

Autoliquidació: Kafka superat

Hisenda, Ajuntament de Barcelona, al carrer Llacuna, 63. Cal demanar cita prèvia. Tributs. Em presento amb còpia simple de l'escriptura de venda d'un immoble, rebut de l'IBI inclòs. Després del calvari d'aparcar –soc de fora, tinc 74 anys i l'estació de la R2 queda lluny i aquella zona del Poble Nou no està preparada amb aparcaments– entro a recepció. M'envien a una pantalla, tàctil, per obtenir un nou número –a part del de la cita prèvia– per a la cua.

Quan em toca, la funcionària triga 30 minuts a fer possible el pas següent. Em dona dues col·leccions impreses de papers [tres fulls amb cinc cares]: una que diu per al banc, una altra que diu per a l'Ajuntament –sí, de l'Ajuntament per a l'Ajuntament– i una tercera que indica per al contribuent, però només un full. El pas següent? Jo trec la meva targeta de crèdit pensant lògicament –oh! errada– en un pagament que és habitual arreu del món, sense paper moneda –per allò de les pèrdues per fregament, s'entén.

La funcionària diu que no: que allà, on figura que s'ha de pagar, no es cobra. He de sortir, doncs, a cercar pels carrers alguna entitat bancària, de les macroentitats, és clar, carregar-ho en compte, que em lliurin el rebut corresponent i... ja n'hi haurà prou? No, i ara! He d'agafar el rebut, adjuntar-lo amb els tres fulls que diuen “per a l'Ajuntament”, tornar al carrer Llacuna, passar per recepció, demanar tanda, fer cua i esperar que em toqui per lliurar-li a una nova funcionària tots els fulls –tres dels que han sortit de la informàtica d'allà mateix– amb el rebut i llavors sí, el procés d'autoliquidació haurà estat conclòs.

Autoliquidació? Amb papers impresos de l'Ajuntament de Barcelona i tornats a registrar? No entro en més detalls de curiositats durant la llarga marxa. La segona part –la de tornar a portar els seus papers, donat que l'imprès del rebut bancari del càrrec ho explica– no l'he feta. He arribat a la meua vila de residència, he anat a Correus i amb l'enviament certificat de quatre euros ho rebran, a més a més de la transferència bancària feta.

Tot és real, prou kafkià al segle XXI. Les formes d'utilització del contribuent. Al fons, però, els gran capitals, via els seus bancs, que remenaran els diners uns quants dies abans de lliurar-los al destinatari... o cancel·lar les trampes municipals via crèdits, via campanyes electorals finançades, via... ui!, perdó. No segueixo. Ja m'enteneu.

Josep Jallé i Alari, subscriptor d'EL 9 NOU

Cardedeu

Educar en la debilitat

Qui confia en els febles? Costa fer-ho, oi? I confiar en tu mateix quan el que se sent feble ets tu? Això ens passa perquè la debilitat ens genera inseguretat i sentir-nos amenaçats. I ens desagrada perquè com a espècie necessitem la fortalesa per sobreviure, per tirar endavant i lluitar les nostres batalles diàries. Però la por, el no atrevir-se ni a preguntar, la fragilitat, la no-fermesa o l'ensorrar-se davant de qualsevol contrarietat comença a ser habitual entre els nens i joves que passen cada dia per la granja escola on treballa –i en passen 18.000 a l'any!

La sobreprotecció, la que ens connecta amb la debilitat, amb el creure que: “Jo sense la teva ajuda, no puc ni podré” o amb el: “Et necessito per a tot”, fins i tot perquè em diguis quins són els meus deures del dia pel WhatsApp de classe, comença a ser habitual. Creure que els responsables de defensar-me de tot són els meus pares, o que la meua felicitat és responsabilitat seva i no meua, s'ha convertit en una creença creixent, conseqüència directa de la pandèmia de la sobreprotecció, la que està convertint als nostres petits en fràgils i

Les reunions d'inici de curs

Setembre i octubre són els mesos en què comença tot, almenys, acadèmicament parlant. Per això són molts els qui es fan aquestes setmanes les clàssiques llistes de (bons) propòsits per al curs tot just encetat. Però la qüestió no és parlar dels propòsits –sobretot, que mai no en falten!– sinó de les reunions a què ens convoquen escoles, instituts, entitats, clubs esportius, etc. per presentar el curs i explicar-nos els objectius a les famílies.

L'experiència d'assistir a una d'aquestes reunions és necessària i interessant. Si la convocatòria la fa l'escola o l'institut, la imatge dels pares i mares entrant ordenadament i puntualment per la mateixa porta per on cada dia passen els alumnes és bonica. Si la trobada amb el tutor es fa a la mateixa aula on estudia el teu fill o filla, és curiós poder seure a la mateixa taula, observar el que ell o ella veu cada dia, veure la cara dels pares i mares dels seus companys... Perquè aquest és l'espai on passen bona part del dia –amb permís de les nombroses sortides programades, sempre motivadores–, escoltant, compartint, aprenent, xerrant, participant... L'aula i l'escola són com la segona llar; mestres, professors i companys, la segona família. I és important anar tots a la una per treure'n força profit.

I mentre escoltes el tutor o tutora desgranar les activitats i projectes del curs, et ve al cap l'enyorat Carles Capdevila i la seva reivindicació del paper primordial dels educadors en la formació acadèmica i humana dels nostres fills i filles. I et reafirmes en la necessària vocació que cal per posar-se davant de 30 alumnes infants o adolescents; l'admiració per a tots els qui cada dia demostren aquesta vocació i la posen en pràctica; i l'agraïment per una feina que és la més important que tenim entre mans perquè és la més rendible a curt, mitjà i llarg termini: l'educació. Bon curs a tothom!

Miriam Torres Medalla
Granollers

temorosos, desconfiats, insegurs i amb autoestimes baixes.

La sobreprotecció els priva de la seva força i els educa en la debilitat. Ho evitem?

Cristina Gutiérrez Lestón
Santa Maria de Palautordera

No a la fatalitat

Llegint a *La Vanguardia* del dimarts 9 d'octubre el magnífic article d'Antoni Puigverd titulat “Una pista d'aterratge” m'ha recordat –salvant la gran distància de la Gran Guerra– el no menys magnífic assaig de Romain Rolland “Més enllà de la disputa”

del 22 de setembre de 1914 al *Journal de Genève*. En ell ens recorda Romain Rolland que la humanitat és una simfonia d'ànimes col·lectives i que si per comprendre-la o estimar-la necessites destruir part d'ella, això només demostra que ets un bàrbar. Continua tan vigent que fa esgarripança.

Arran de la sentència només cal afegir que un gran poble no es venja, estableix el Dret i qui ostenta la justícia s'ha de mostrar digne d'ella fins al final. Per recalcar que “qualsevol poble, en major o menor mesura, té el seu propi imperialisme, que pot ser de naturalesa feudal, militar, financera, republicana social o intel·lectual, totes elles a la fi amb voluntat de domini i amb aspiració d'absorbir, de destruir-ho tot sense tolerar cap altra grandesa que la pròpia”.

Fa falta que el més fort somiï perpètuament a projectar sobre la resta la seva ombra? No hem après res.

Esther Puig Torroella
Granollers

Iniciatives

Els casals i centres cívics de Catalunya, autèntics espais socioculturals, estan desenvolupant un gran labor, estan obrint a tothom la porta de la cultura, de l'esplai i de l'entreteniment. Tot plegat comporta que qualsevol pugui gaudir de tallers de tota mena, com ara idiomes, informàtica, esports, emprenedoria o oci. Arran d'aquestes possibilitats, a la vila del Figaró, un grupet de cinc persones –en Xavi, l'Esteve, en Joan, en Jordi i en Lluís– tots els matins han començat a jugar als escacs en un bar del poble. Hom va sembrar una llavor que ara ha germinant fins a crear un club que compta amb més de 35 socis. Una iniciativa esportivo-cultural que afavoreix el cognitivisme de l'estratègia.

Lluís Ferrer Padró
Figaró

I què és la veritat?

Aquesta és la resposta de Pilat quan Jesús li diu: “He vingut al món per donar testimoni de la veritat.” Fa 2.000 anys –i podem pensar que abans i tot–, la veritat sembla que és una propietat de qui té més poder per imposar la seva. Fins i tot es dicten lleis emparant-se en les preteses *veritats* del moment i aquestes no es modifiquen fins que el mal que fan no queda palès. Les lleis que ens dictem són normes fins que deixen de ser-ho perquè altres lleis les milloren, les actualitzen o fins i tot les contradueixen obertament. Quan l'esclavitud era llei, la justícia empaitava l'esclau que fugia, ara condemnem a la presó qui esclavitzava.

Quan els jutges es limiten a aplicar el articles de la llei, sense fer el que se'n diu *jurisprudència*, poden deixar fora la veritat objectiva, perquè tenen davant uns acusats amb les seves veritats, que s'enfronten a les dels acusadors. Tasca difícil, sí, però és la seva, i sempre ha de prevaldre la persona, perquè aquesta ha de ser la missió d'una bona llei. Deia fa poc Jaume Flaquer: “Segrestar la veritat és exercir violència sobre aquesta.” Aquest és un gran perill i desgraciadament una realitat ben actual.

Cal revisar els nostres criteris sobre la veritat i encara més sobre les lleis. I per sobre de tot no fer pagar abusivament a qui no pensa com nosaltres. Fer-ho des del poder encara és més perillós perquè pot enterbolir l'autèntica justícia i empobrir el criteri d'humanitat i bon tracte a que tothom té dret, tallant les ales a la veritat que ens ha de fer lliures.

Pere Fàbregues i Morlà
Barcelona